

U S T A W A

z dnia [określ datę aktu]

o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa określa zasady finansowego wspierania produkcji audiowizualnej w Polsce.

2. Celem finansowego wspierania produkcji audiowizualnej jest:

- 1) poprawa warunków funkcjonowania przemysłu audiowizualnego w Polsce;
- 2) zwiększanie aktywności polskich przedsiębiorców działających w sektorze audiowizualnym;
- 3) podnoszenie międzynarodowej konkurencyjności polskich przedsiębiorców działających przy produkcji audiowizualnej;
- 4) polepszanie wykorzystania potencjału technicznego produkcji audiowizualnej;
- 5) polepszanie warunków rozwoju potencjału kreatywnego i podnoszenia poziomu profesjonalizmu przedstawicieli branży audiowizualnej;
- 6) rozwój kultury i promocja polskiego dziedzictwa kulturowego na świecie.

Art. 2. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) dystrybucja utworu audiowizualnego – nabycie prawa do eksploatacji utworu audiowizualnego, w tym prawa do wykonywania kopii utworu audiowizualnego i przystosowania utworu audiowizualnego do eksploatacji w wersji językowej innej niż ta, w której został wytworzony, oraz przekazanie tego prawa innym przedsiębiorcom w celu rozpowszechniania utworu audiowizualnego;

¹⁾ Niniejsza ustawa zmienia ustawę z dnia 30 czerwca 2009 r. o kinematografii.

- 2) wsparcie finansowe – środki finansowe przekazywane przedsiębiorcy na pokrycie części polskich wydatków kwalifikowanych związanych z produkcją utworu audiowizualnego, wypłacane na podstawie umowy o wsparcie finansowe produkcji utworu audiowizualnego, zwanej dalej „umową o wsparcie finansowe”;
- 3) koproducent utworu audiowizualnego – przedsiębiorca, który wspólnie z producentem organizuje, prowadzi i ponosi odpowiedzialność za produkcję lub który współfinansuje produkcję utworu audiowizualnego oraz nabywa współudział w autorskich prawach majątkowych;
- 4) producent utworu audiowizualnego – przedsiębiorca, który podejmuje inicjatywę, faktycznie organizuje, prowadzi i ponosi odpowiedzialność za kreatywny, organizacyjny i finansowy proces produkcji utworu audiowizualnego;
- 5) produkcja – zespół czynności twórczych, organizacyjnych, ekonomicznych, prawnych i technicznych, prowadzących do wytworzenia utworu audiowizualnego w formie właściwej do jego dystrybucji;
- 6) przedsiębiorca – przedsiębiorca w rozumieniu art. 33¹ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2016 r. poz. 380 i 585);
- 7) usługi na rzecz produkcji utworu audiowizualnego – usługi świadczone w ramach wykonywanej działalności gospodarczej przez przedsiębiorców na rzecz producentów dla celów produkcji utworu audiowizualnego obejmujące w szczególności czynności dokonywane przy pomocy osób zatrudnionych na podstawie stosunku pracy lub innej formy zatrudnienia, udostępnianie pomieszczeń i hal zdjęciowych, sprzętu filmowego z obsługą oraz wykonywanie specjalistycznych usług transportowych;
- 8) utwór audiowizualny – utwór złożony z serii następujących po sobie obrazów z dźwiękiem lub bez dźwięku, utrwalonych na jakimkolwiek nośniku umożliwiającym wielokrotne odtwarzanie, wywołujących wrażenie ruchu i składających się na oryginalną całość, wyrażającą akcję lub treść w indywidualnej formie;
- 9) polskie wydatki kwalifikowane – koszty realizacji produkcji danego utworu audiowizualnego, jeżeli są objęte obowiązkiem podatkowym w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613 z późn. zm²⁾).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 978, 1197, 1269, 1311, 1649, 1923, 1932 i 2184 oraz z 2016 r. poz. 195, 615, 846, 1228 i 1579.

Rozdział 2

Polski Fundusz Audiowizualny

Art. 3. 1. Cele określone ustawą realizuje Polski Fundusz Audiowizualny, zwany dalej „Funduszem”, będący państwową osobą prawną.

2. Siedzibą Funduszu jest miasto stołeczne Warszawa.

3. Fundusz podlega ministrowi właściwemu do spraw kultury i dziedzictwa narodowego, zwanemu dalej „ministrem”.

Art. 4. Do zadań Funduszu należy:

- 1) przyznawanie i wypłata wsparcia finansowego;
- 2) rozliczanie środków przyznanych w ramach finansowego wspierania produkcji audiowizualnej;
- 3) gromadzenie danych o polskim rynku audiowizualnym, w tym danych finansowych, produkcyjnych oraz danych o dystrybucji krajowej i zagranicznej;
- 4) dokonywanie analizy oraz sporządzanie raportów dotyczących wpływu finansowego wspierania produkcji audiowizualnej na rozwój rynku audiowizualnego i gospodarki kraju;
- 5) promocja polskiego sektora audiowizualnego, inwestycji związanych z polskim rynkiem audiowizualnym oraz Polski, jako miejsca produkcji audiowizualnej;
- 6) prowadzenie Rejestru wsparcia produkcji audiowizualnej.

Art. 5. 1. Funduszem kieruje Dyrektor Polskiego Funduszu Audiowizualnego, zwany dalej „Dyrektorem”.

2. Do zadań Dyrektora należy w szczególności:

- 1) organizacja pracy Funduszu;
- 2) prowadzenie gospodarki finansowej Funduszu;
- 3) zawieranie umów o wsparcie finansowe;
- 4) weryfikowanie rozliczeń polskich wydatków kwalifikowanych;
- 5) podejmowanie czynności związanych z wypłatą wsparcia finansowego;
- 6) opracowywanie rocznego planu finansowego Funduszu i sprawozdania z jego wykonania;

- 7) kierowanie działaniami związanymi z promocją polskiego sektora audiowizualnego, inwestycji związanych z polskim rynkiem audiowizualnym oraz Polski, jako miejsca produkcji audiowizualnej.

Art. 6. 1. Minister powołuje Dyrektora po przeprowadzeniu konkursu.

2. Konkurs przeprowadza komisja konkursowa powołana przez ministra.

3. Dyrektorem może być osoba, która:

- 1) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 2) posiada kompetencje kierownicze;
- 3) posiada wiedzę z zakresu spraw należących do zadań Funduszu.

4. Kadencja Dyrektora trwa 4 lata.

5. Funkcję Dyrektora można pełnić nie więcej niż przez dwie kadencje.

6. Minister określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe wymogi w zakresie kompetencji i wiedzy, jakie powinni posiadać kandydaci na Dyrektora,
- 2) skład i sposób powołania komisji konkursowej,
- 3) sposób ogłaszania i tryb przeprowadzania konkursu

– uwzględniając dostępność informacji o konkursie i jawność procedury konkursowej, potrzebę wyłonienia kandydata o kwalifikacjach i kompetencjach zapewniających właściwe wykonywanie zadań Funduszu oraz wymóg wszechstronnej oceny przydatności kandydatów na stanowisko Dyrektora.

Art. 7. 1. Minister odwołuje Dyrektora przed upływem kadencji w przypadku:

- 1) zrzeczenia się funkcji;
- 2) choroby uniemożliwiającej sprawowanie funkcji;
- 3) skazania prawomocnym wyrokiem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe;
- 4) naruszenia zakazów, których mowa w ust. 3.

2. Minister może odwołać Dyrektora przed upływem kadencji w przypadku:

- 1) działania z naruszeniem prawa;
- 2) zawinionych opóźnień w przyznawaniu lub wypłatach wsparcia finansowego;
- 3) niezatwierdzenia sprawozdania z wykonania rocznego planu finansowego Funduszu.

3. W okresie sprawowania funkcji Dyrektor nie może:

- 1) prowadzić działalności gospodarczej w zakresie produkcji lub dystrybucji utworów audiowizualnych;
- 2) posiadać akcje lub udziałów w podmiotach prowadzących działalność gospodarczą w zakresie produkcji lub dystrybucji utworów audiowizualnych, a także być członkiem organów tych podmiotów.
- 3) wykonywać zajęć zarobkowych na podstawie stosunku pracy, umowy o świadczenie usług zarządczych, umowy zlecenia, umowy o dzieło lub innej umowy o podobnym charakterze zawartej z podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą w zakresie produkcji lub dystrybucji utworów audiowizualnych.

Art. 8. 1. Minister na wniosek Dyrektora powołuje i odwołuje Zastępcę Dyrektora.

2. Do Zastępcy Dyrektora stosuje się art. 7 ust. 3.

Art. 9. 1. Fundusz prowadzi samodzielną gospodarkę finansową na podstawie rocznego planu działalności oraz rocznego planu finansowego.

2. Fundusz nie może prowadzić działalności gospodarczej.

3. Minister zatwierdza roczny plan działalności oraz projekt rocznego planu finansowego Funduszu; zatwierdzony projekt rocznego planu finansowego Instytutu jest przekazywany ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych w trybie określonym w przepisach dotyczących prac nad projektem ustawy budżetowej.

4. Minister rozpatruje i zatwierdza roczne sprawozdanie z działalności oraz roczne sprawozdanie finansowe Funduszu.

5. Minister wskazuje biegłego rewidenta do badania rocznego sprawozdania finansowego Funduszu.

Art. 10. 1. Przychodami Funduszu są:

- 1) dotacje celowe z budżetu państwa na realizację zadania określonego w art. 4 pkt 1;
- 2) dotacja podmiotowa z budżetu państwa przeznaczona na pokrycie kosztów funkcjonowania Funduszu oraz realizację zadań określonych w art. 4 pkt 2–6, w tym kosztów związanych z przyznawaniem i weryfikacją wsparcia finansowego;
- 3) dotacje celowe z budżetu państwa na realizację zadań określonych w art. 4 pkt 2–6;

- 4) przychody z majątku Funduszu;
- 5) darowizny, spadki i zapisy;
- 6) inne środki.

2. Opracowując projekt rocznego planu finansowego Funduszu w zakresie wysokości dotacji celowej, o której mowa w ust. 1 pkt 1, Dyrektor powiększa jej wysokość, o kwotę niewykorzystanej dotacji z roku poprzedniego.

3. Wykorzystanie dotacji celowej, o której mowa w ust. 1 pkt 1, następuje przez zawarcie umowy o wsparcie finansowe.

4. Rozliczenie dotacji celowej, o której mowa w ust. 1 pkt 1, przez Fundusz następuje po wypłacie środków na podstawie umów o wsparcie finansowe.

5. W przypadku, gdy kwota wsparcia finansowego wypłaconego przedsiębiorcy jest niższa niż kwota określona w umowie o wsparcie finansowe, różnica tych kwot nie podlega zwrotowi do budżetu państwa.

6. Minister, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb rozliczania dotacji celowej, o której mowa w ust. 1 pkt 1, mając na względzie sprawne udzielanie wsparcia finansowego, specyfikę procesu produkcji utworów audiowizualnych, a także określenie dokumentacji przedstawianej przez Fundusz, potwierdzającej wysokość środków wypłaconych na podstawie umów o wsparcie finansowe.

Art. 11. 1. Minister, w drodze zarządzenia, nadaje Funduszowi statut, w którym określa szczegółowy zakres działania Funduszu oraz organizację wewnętrzną Funduszu.

2. Zarządzenie, o którym mowa w ust. 1, podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

Art. 12. 1. Fundusz prowadzi Rejestr wsparcia produkcji audiowizualnej, w którym gromadzone są dane dotyczące:

- 1) złożonych wniosków o wsparcie finansowe w tym:
 - a) nazwy albo firmy oraz siedziby przedsiębiorcy, który złożył wniosek,
 - b) tytułu i rodzaju utworu audiowizualnego, którego dotyczy wniosek,
 - c) terminu i sposobu rozstrzygnięcia wniosku,
 - d) wysokości wsparcia finansowego, o jakie wystąpił przedsiębiorca,
 - e) wysokości przyznanego wsparcia finansowego i terminu jego wypłaty;

- 2) aktualnego poziomu łącznej wysokości wsparć finansowych przyznanych w danym roku kalendarzowym;
- 3) łącznej wysokości wsparć finansowych przyznanych przez Fundusz w latach poprzednich.

2. Rejestr wsparcia produkcji audiowizualnej jest jawny i dostępny na stronie podmiotowej Biuletynu Informacji Publicznej Funduszu.

Rozdział 3

Przyznawanie wsparcia finansowego

Art. 13. 1. Wsparcie finansowe może być przyznane przedsiębiorcy prowadzącemu działalność gospodarczą w zakresie produkcji utworów audiowizualnych, będącemu producentem, koproducentem utworu audiowizualnego lub przedsiębiorcą wykonującym usługę na rzecz produkcji utworu audiowizualnego, pod warunkiem, że spełnia on łącznie następujące warunki:

- 1) jego siedziba znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) osobą zarządzającą lub osobą odpowiedzialną za produkcję jest producent lub koproducent co najmniej dwóch utworów audiowizualnych, które były dystrybuowane w kinach, były nadawane przez dostawcę usługi medialnej lub były prezentowane przynajmniej na jednym festiwalu międzynarodowym.

2. Wsparcie finansowe może być przyznane także przedsiębiorcy, którego siedziba znajduje się w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej lub w państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, pod warunkiem, że posiada oddział na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a przedmiotem wsparcia finansowego jest utwór produkowany przez ten oddział.

3. Jeżeli utwór audiowizualny jest produkowany przez oddział, o którym mowa w ust. 2, warunek określony w ust. 1 pkt 2 musi być spełniony przez ten oddział.

4. Wsparcie finansowe może być udzielone także:

- 1) przedsiębiorcy będącemu osobą fizyczną, jeżeli wykaże, że wykonywał dla producenta lub koproducenta istotną część czynności przy produkcji co najmniej dwóch utworów audiowizualnych;

- 2) przedsiębiorcy nie będącemu osobą fizyczną, jeżeli wykaże, że osobą zarządzającą lub osobą odpowiedzialną za produkcję jest osoba, która wykonywała dla producenta lub koproducenta istotną część czynności przy produkcji co najmniej dwóch utworów audiowizualnych.

5. Wsparcie finansowe, o którym mowa w ust. 4, może być przyznane pod warunkiem, że przedsiębiorca przedstawi dokumenty potwierdzające wykonywanie dla producenta lub koproducenta czynności, o których mowa w ust. 4, oraz, że łączna wysokość budżetu utworów, o których mowa w ust. 4, jest nie mniejsza niż minimalna wysokość określona w przepisach wydanych na podstawie art. 32.

Art. 14. Wsparcie finansowe nie może być udzielone:

- 1) dostawcy audiowizualnej usługi medialnej, chyba że ta działalność jest dla danego podmiotu działalnością drugorzędną lub pomocniczą;
- 2) podmiotowi dokonującemu rozprowadzania programów drogą kablową, satelitarną lub za pośrednictwem systemu teleinformatycznego;
- 3) podmiotowi będącemu dostawcą publicznie dostępnych usług telefonicznych będącemu jednocześnie podmiotem rozprowadzającym programy i dostawcą audiowizualnej usługi medialnej;
- 4) podmiotowi świadczącemu usługi udostępniania zasobów systemu teleinformatycznego w celu przechowywania danych;
- 5) podmiotowi, dla którego spółką dominującą, w rozumieniu art. 4 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1578 i 1579) jest podmiot wymieniony w ust. 1 pkt. 1-4.

Art. 15. 1. Wsparcie finansowe nie może być udzielone przedsiębiorcy, który:

- 1) posiada zaległości z tytułu należności publicznoprawnych lub
- 2) pozostaje pod zarządem komisarycznym albo znajduje się w toku likwidacji, postępowania upadłościowego, postępowania restrukturyzacyjnego, lub
- 3) w okresie 3 lat przed złożeniem wniosku naruszył w sposób istotny umowę o wsparcie finansowe.

2. Wsparcie finansowe nie może być udzielone przedsiębiorcy:

- 1) skazanemu prawomocnym wyrokiem za przestępstwo składania fałszywych zeznań, przekupstwa, przeciwko wiarygodności dokumentów, mieniu, obrotowi gospodarczemu,

obrotowi pieniędzmi i papierami wartościowymi, systemowi bankowemu, przestępstwo skarbowe albo inne związane z wykonywaniem działalności gospodarczej lub popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej;

- 2) którego współnikiem jest albo w jego organie członkiem jest osoba fizyczna skazana za przestępstwa określone w pkt 1.

Art. 16. Wsparcie finansowe nie może być przyznane w związku z utworem powstałym w wyniku audiowizualnej rejestracji:

- 1) wykonań utworów słownych, słowno-muzycznych, muzycznych i pantomimicznych;
- 2) zdarzeń z życia politycznego, społecznego, kulturalnego, religijnego, gospodarczego i sportowego;
- 3) sporządzanej na potrzeby nauki, nauczania, techniki, reklamy, promocji, informacji i instruktażu;
- 4) sporządzanej na użytek wewnętrzny kościołów i innych związków wyznaniowych;
- 5) zdarzeń z życia prywatnego;
- 6) zawierającej treści pornograficzne.

Art. 17. Wsparcie finansowe może być przyznane, jeżeli:

- 1) długość utworu audiowizualnego nie jest krótsza od minimalnej określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 32;
- 2) wysokość polskich kosztów kwalifikowanych produkcji jest co najmniej równa minimalnej wysokości określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 32.

Art. 18. 1. Wnioskodawca może wnioskować o wsparcie finansowe dla utworu audiowizualnego, który w momencie złożenia wniosku ma potwierdzone finansowanie co najmniej 50% całości kosztów produkcji.

2. Łączna wysokość wsparcia finansowego przyznanego jednemu przedsiębiorcy w roku kalendarzowym nie może przekroczyć kwoty określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 32.

Art. 19. 1. Wysokość wsparcia finansowego wraz z innymi źródłami pomocy publicznej przyznanymi na produkcję utworu audiowizualnego nie może przekroczyć łącznie 50% całości kosztów produkcji utworu audiowizualnego.

2. W przypadku filmu będącego trudnym utworem audiowizualnym w rozumieniu przepisów rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.6.2014 r., str. 1):

- 1) skierowanego do widowni do 12. roku życia, niezależnie od rodzaju filmowego lub
- 2) który w swoim założeniu promuje kanon wartości polskiego dziedzictwa historycznego i kulturowego na świecie

– wysokość wsparcia finansowego wraz z innymi źródłami pomocy publicznej przyznanymi na produkcję filmu nie może przekroczyć łącznie 70% całości kosztów produkcji.

3. Przepis ust. 2 pkt 2 stosuje się, gdy polskie wydatki kwalifikowane filmu przekraczają co najmniej dwukrotnie minimalne wysokości, od których może być udzielone wsparcie finansowe.

4. W przypadku transgranicznej produkcji filmu fabularnego, filmu animowanego, filmu dokumentalnego lub serialu, w której Polska jest jednym z krajów pochodzenia producentów lub koproducentów łączny poziom pomocy publicznej nie może przekroczyć 60% całości kosztów produkcji utworu filmu. Limit ten nie dotyczy filmów, o których mowa w ust. 2.

Art. 20. 1. Wsparcie finansowe może być udzielone do wysokości 25% polskich wydatków kwalifikowanych, z tym że polskie wydatki kwalifikowane, które stanowią podstawę naliczania wsparcia finansowego nie mogą przekroczyć 80% całkowitych kosztów produkcji utworu audiowizualnego.

2. Wysokość wsparcia nie może przekroczyć maksymalnej kwoty określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 32.

Art. 21. 1. Koszty towarów i usług świadczonych na rzecz produkcji utworu audiowizualnego są uznane jako polskie wydatki kwalifikowane jeśli spełniają następujące warunki:

- 1) przedsiębiorca dostarczający towary lub usługi ma siedzibę lub oddział na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, działa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i jest wpisany do właściwego rejestru;
- 2) towary i usługi, w tym wynajem lub dzierżawa infrastruktury technicznej, są nabywane i świadczone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;

2. Honoraria, wynagrodzenia i świadczenia są uznawane jako polskie wydatki kwalifikowane, jeżeli są objęte obowiązkiem podatkowym w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

Art. 22. 1. Wsparcie finansowe przyznaje Fundusz na wniosek przedsiębiorcy o przyznanie wsparcia finansowego, zwany dalej „wnioskiem”.

2. Wniosek zawiera w szczególności:

- 1) nazwę lub firmę składającego wniosek;
- 2) adres wnioskodawcy;
- 3) informacje potwierdzające spełnianie przez przedsiębiorcę wymogów do otrzymania wsparcia finansowego;
- 4) określenie utworu audiowizualnego stanowiącego przedmiot wniosku;
- 5) informacje dotyczące utworu audiowizualnego, potwierdzające spełnienie warunków przyznania wsparcia finansowego;
- 6) określenie terminów rozpoczęcia produkcji i poszczególnych jej etapów;
- 7) wysokość wsparcia finansowego, o jaką wnioskuje przedsiębiorca i terminy jego wypłaty.

3. Wnioskodawca załącza do wniosku dokumenty potwierdzające spełnianie warunków przyznania wsparcia finansowego.

Art. 23. 1. Fundusz rozpatruje wniosek, w terminie nie dłuższym niż 28 dni od dnia złożenia kompletnego wniosku.

2. W przypadku złożenia niekompletnego wniosku Fundusz wzywa do jego uzupełnienia w ciągu 14 dni od dnia otrzymania wezwania. Nieuzupełnienie wniosku w wyznaczonym terminie skutkuje pozostawieniem wniosku bez rozpoznania.

3. Fundusz rozpatruje wnioski w kolejności ich złożenia, do wyczerpania środków finansowych przewidzianych w rocznym planie finansowym Funduszu.

Art. 24. 1. Rozpatrzenie wniosku następuje po sprawdzeniu spełniania warunków przyznania wsparcia finansowego, w tym określonych w teście kwalifikacyjnym.

2. Wsparcie może być przyznane, jeżeli wniosek uzyska w teście kwalifikacyjnym liczbę punktów nie mniejszą niż określona w przepisach wydanych na podstawie art. 32.

Art. 25. 1. Po pozytywnym rozpatrzeniu wniosku Dyrektor zawiera z przedsiębiorcą, który złożył wniosek, umowę o wsparcie finansowe.

2. Umowa o wsparcie finansowe wygasa, jeżeli w okresie 6 miesięcy od dnia jej zawarcia, przedsiębiorca nie rozpocznie głównego okresu zdjęciowego lub okresu animacji. Przed upływem tego terminu przedsiębiorca może wystąpić do Funduszu o przedłużenie terminu rozpoczęcia produkcji o kolejne 6 miesięcy.

3. Po wygaśnięciu umowy wnioskodawca może ponownie złożyć wniosek o wsparcie finansowe tego samego utworu tylko raz.

Art. 26. 1. Umowa o wsparcie finansowe określa w szczególności:

- 1) wysokość wsparcia finansowego przyznanego przedsiębiorcy dla danego utworu audiowizualnego;
- 2) terminy przedstawienia raportu końcowego z produkcji;
- 3) dokumenty przedstawiane przez przedsiębiorcę w związku z rozliczeniem wsparcia finansowego;
- 4) termin lub terminy wypłaty wsparcia finansowego;
- 5) odsetki z tytułu nieterminowej wypłaty wsparcia przez Fundusz i kary umowne z tytułu nieterminowego przedstawienia przez przedsiębiorcę dokumentów niezbędnych do rozliczenia wsparcia finansowego;
- 6) warunki rozwiązania umowy.

2. Umowa zawiera oświadczenia przedsiębiorcy o wyrażeniu zgody na przeprowadzanie przez Fundusz kontroli, o której mowa w art. 30.

3. Umowa jest zawierana pod warunkiem, że przedsiębiorca zobowiąże się do uzyskania od koproducentów, dystrybutorów i producentów zlecających usługę na rzecz produkcji utworu audiowizualnego objętego wsparciem finansowym zgody na przekazywanie danych dotyczących jego dystrybucji oraz, w przypadku dystrybutorów i koproducentów, ich zgody na przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 30.

4. W przypadkach uzasadnionych międzynarodowym charakterem produkcji, Dyrektor może odstąpić w całości lub części od warunku wyrażenia zgody na przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 30 ust. 6, w odniesieniu do producentów lub koproducentów mających siedzibę poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 27. 1. Fundusz dokonuje wypłaty wsparcia finansowego po zweryfikowaniu zgodności umowy o wsparcie finansowe z raportem końcowym z produkcji.

2. Fundusz dokonuje weryfikacji rozliczenia wsparcia finansowego w terminie nie dłuższym niż 28 dni od dnia otrzymania kompletnego raportu końcowego z produkcji. Dyrektor pisemnie informuje przedsiębiorcę o dniu zakończenia weryfikacji.

3. Wypłata wsparcia finansowego następuje w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia zakończenia weryfikacji.

4. W uzasadnionych przypadkach, na wniosek przedsiębiorcy, Dyrektor Funduszu może dokonać wypłaty wsparcia finansowego w ratach uzależnionych od przebiegu produkcji.

Art. 28. 1. Raport końcowy z produkcji zawiera w szczególności:

- 1) skrócony opis przebiegu produkcji;
- 2) dane dotyczące kosztów produkcji w podziale na rodzaje kosztów niezbędne do weryfikacji należnego wsparcia finansowego;
- 3) dane dotyczące spełnienia warunków określonych w teście kwalifikacyjnym;
- 4) dane dotyczące przebiegu produkcji niezbędne do potwierdzenia spełnienia warunków określonych we wniosku;
- 5) wysokość i udział procentowy środków publicznych z innych źródeł w Polsce;
- 6) inne informacje określone w umowie o wsparcie finansowe.

2. W przypadku, gdy dane zawarte w raporcie końcowym z produkcji są inne niż określone w teście kwalifikacyjnym stanowiącym podstawę przyznania wsparcia finansowego, wypłata środków może nastąpić, jeżeli zmiana nie powoduje, że liczba punktów w teście kwalifikacyjnym przeprowadzonym według danych zawartych w zweryfikowanym raporcie końcowym z produkcji jest mniejsza niż minimalna liczba punktów uprawniająca do uzyskania wsparcia finansowego.

Art. 29. 1. Weryfikacji raportu końcowego z produkcji dokonuje Fundusz na podstawie badania biegłego rewidenta wybranego z listy, o której mowa w ust. 2.

2. Dyrektor prowadzi listę od 5 do 15 biegłych rewidentów uprawnionych do badania raportów końcowych z produkcji. Ustalając listę dyrektor kieruje się koniecznością posiadania przez biegłego rewidenta niezbędnych kwalifikacji dotyczących finansowania produkcji utworów audiowizualnych.

Art. 30. 1. Fundusz posiada uprawnienie do kontroli przedsiębiorców, którym przyznano wsparcie finansowe w zakresie dotyczącym dokumentacji finansowej produkcji utworu audiowizualnego oraz rzetelności informacji zawartych w raporcie końcowym z produkcji.

2. Kontrolę przeprowadzają pracownicy Funduszu lub biegli rewidenci z listy, o której mowa w art. 29 ust. 2, na podstawie pisemnego upoważnienia udzielonego przez Dyrektora.

3. Upoważnienie zawiera:

- 1) wskazanie podstawy prawnej;
- 2) datę i miejsce wystawienia;
- 3) imię i nazwisko upoważnionej osoby,
- 4) oznaczenie kontrolowanego przedsiębiorcy;
- 5) wskazanie daty rozpoczęcia kontroli i przewidywanego terminu zakończenia kontroli;
- 6) zakres kontroli;

4. W ramach udzielonego upoważnienia kontrolujący ma prawo do:

- 1) wstępu do siedziby przedsiębiorcy, któremu udzielono wsparcia oraz na teren i do pomieszczeń gdzie jest lub była prowadzona produkcja utworu objętego wsparciem finansowym;
- 2) żądania dokumentów związanych z wydatkami ponoszonymi na produkcję zaliczonymi do polskich wydatków kwalifikowanych, w tym umów i dokumentów księgowych;
- 3) wglądu w dokumentację przebiegu produkcji, w tym dokumenty księgowe, umowy, dokumentację fotograficzną i audiowizualną z procesu produkcji;
- 4) żądania złożenia pisemnych wyjaśnień związanych z przyznaniem i rozliczeniem wsparcia finansowego.

5. Z kontroli sporządzany jest protokół podpisywany przez osobę upoważnioną do jej przeprowadzenia.

6. Przepisy ust. 1-5 stosuje się odpowiednio do kontroli dystrybutorów i koproducentów wykonywanej na podstawie zgody, o której mowa w art. 26 ust. 3.

Art. 31. 1. Uprawnienia wynikające z umowy o wsparcie finansowe mogą stanowić przedmiot cesji na zabezpieczenie kredytu zaciąganego w celu zrealizowania produkcji utworu audiowizualnego, którego dotyczy wsparcie finansowe.

2. Uprawnienia wynikające z umowy o wsparcie finansowe mogą stanowić przedmiot cesji lub przeniesienia praw wyłącznie w sytuacji, gdy istnieje uzasadnione ryzyko

niezrealizowania zobowiązań produkcyjnych lub niewykonania świadczenia usług na rzecz produkcji utworu audiowizualnego przez wnioskodawcę oraz gdy podmiot, na rzecz którego cesja lub przeniesienie praw zostanie dokonane spełnia warunki i kryteria określone ustawą, a Dyrektor wyrazi zgodę na cesję lub przeniesienie praw.

Art. 32. Minister określa, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy tryb postępowania w sprawie wsparcia finansowego;
- 2) minimalne długości utworów audiowizualnych, z podziałem na filmy fabularne, dokumentalne, animowane i seriale telewizyjne, które kwalifikują się do otrzymania wsparcia finansowego,
- 3) szczegółowy zakres polskich wydatków kwalifikowanych oraz minimalne wysokości polskich wydatków kwalifikowanych, które stanowią podstawę do uzyskania wsparcia finansowego,
- 4) zakres czynności wykonywanych dla producenta lub koproducenta przy produkcji utworu audiowizualnego niezbędnych dla spełnienia warunku określonego w art. 13 ust. 4, dokumenty potwierdzające spełnienie tego warunku oraz minimalną łączną wysokość budżetu utworów audiowizualnych, o której mowa w art. 13 ust. 5,
- 5) kwoty maksymalnych wysokości wsparcia finansowego dla utworów audiowizualnych, o które może ubiegać się wnioskodawca,
- 6) wysokość maksymalnego łącznego wsparcia finansowego przyznanego jednemu przedsiębiorcy w roku kalendarzowym,
- 7) wzór wniosku o wsparcie finansowe określający szczegółowy wykaz informacji objętych wnioskiem oraz dokumentów do niego załączonych,
- 8) szczegółowy zakres testu kwalifikacyjnego umożliwiającego ocenę wniosku ze względu na cele określone w art. 1 ust. 2 oraz minimalną liczbę punktów koniecznych do uzyskania wsparcia finansowego,
- 9) ramowy wzór umowy o wsparcie finansowe,
- 10) wzór raportu końcowego z produkcji,

– mając na celu promocję polskiego dziedzictwa narodowego oraz wpływ produkcji danego utworu audiowizualnego na rozwój potencjału kreatywnego i ekonomicznego polskiej branży audiowizualnej, a także sprawność procedury przyznawania wsparcia finansowego i weryfikacji spełniania warunków przyznania i wypłaty wsparcia finansowego.

Rozdział 4

Przepisy zmieniające, przejściowe, dostosowujące i końcowe

Art. 33. 1 W ustawie z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2016 r. poz. 438) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 18 w ust. 1 w pkt 7 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 8 w brzmieniu:

„8) wpływy z kar nałożonych na podstawie art. 19b;

2) po art. 19 dodaje się art. 19a i art. 19b w brzmieniu:

„Art. 19a. 1. Podmiot prowadzący kino przekazuje Instytutowi:

1) dzienne dane o liczbie widzów i sprzedanych biletów na każdy film wyświetlany w danym dniu, odrębnie dla każdego kina;

2) miesięczne dane o wpływach z wyświetlania reklam w podmiocie prowadzącym kino.

2. Dane, o których mowa w ust. 1:

1) pkt 1 - przekazywane są w dniu następującym po dniu, którego dotyczą,

2) pkt 2 - przekazywane są w pierwszym dniu miesiąca następującego po miesiącu, którego dotyczą

– za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, poprzez formularz elektroniczny udostępniony przez Instytut.

3. Instytut przekazuje Polskiemu Funduszowi Audiowizualnemu dane, o których mowa w ust. 1 nie później niż w ciągu 7 dni od dnia ich otrzymania od podmiotów prowadzących kino.

4. Minister określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób przekazywania danych, o których mowa w ust. 1, oraz ich szczegółowy zakres, uwzględniając konieczność uproszczenia procedury przekazywania danych oraz ograniczenia informacji identyfikujących podmioty przekazujące dane do niezbędnego minimum.

Art. 19b. 1. W przypadku nieprzekazania lub nieterminowego przekazania danych, o których mowa w art. 19a, Dyrektor może wystąpić do ministra, z wnioskiem o nałożenie na podmiot prowadzący kino kary pieniężnej w wysokości od 1 000 do 100 000 złotych.

2. Minister nakłada karę pieniężną w drodze decyzji.

3. Przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, minister uwzględnia wcześniejsze naruszenia obowiązków przekazywania danych przez podmiot prowadzący kino, zakres

i rodzaj danych nieprzekazanych lub nieprzekazanych w terminie oraz rozmiar działalności prowadzonej przez podmiot.

4. Karę pieniężną wnosi się na rachunek Instytutu.

5. Karę pieniężną uiszcza się w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji.

6. W przypadku bezskutecznego upływu terminu, o którym mowa w ust. 5, kara pieniężna podlega ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.”.

Art. 34. 1. Pierwszego Dyrektora Polskiego Funduszu Audiowizualnego minister powołuje bez przeprowadzenia konkursu na okres do dnia powołania Dyrektora w trybie określonym art. 6 ust. 1, nie dłuższy jednak niż 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Okresu pełnienia funkcji Dyrektora, o którym mowa w ust. 1, nie zalicza się na poczet kadencji, o których mowa w art. 6 ust. 5.

Art. 35. 1. W latach 2017–2026 maksymalny limit wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym ustawy wyniesie w poszczególnych latach:

- 1) 2017 – 104,5mln. zł;
- 2) 2018 – 104,5 mln. zł;
- 3) 2019 – 104,5 mln. zł;
- 4) 2020 – 104,5 mln. zł;
- 5) 2021 – 104,5 mln. zł;
- 6) 2022 –106 mln. zł;
- 7) 2023 – 106 mln. zł;
- 8) 2024 –106 mln. zł;
- 9) 2025 – 106 mln. zł;
- 10) 2026 –106 mln. zł.

2. W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o którym mowa w ust. 1, zostaną zastosowane mechanizmy korygujące polegające na ograniczeniu wydatków związanych z kosztami funkcjonowania Polskiego Funduszu Audiowizualnego.

3. Organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, oraz wdrożenia mechanizmów korygujących, o których mowa w ust. 2, jest minister.

Art. 36. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

I. Potrzeba i cel wydania ustawy

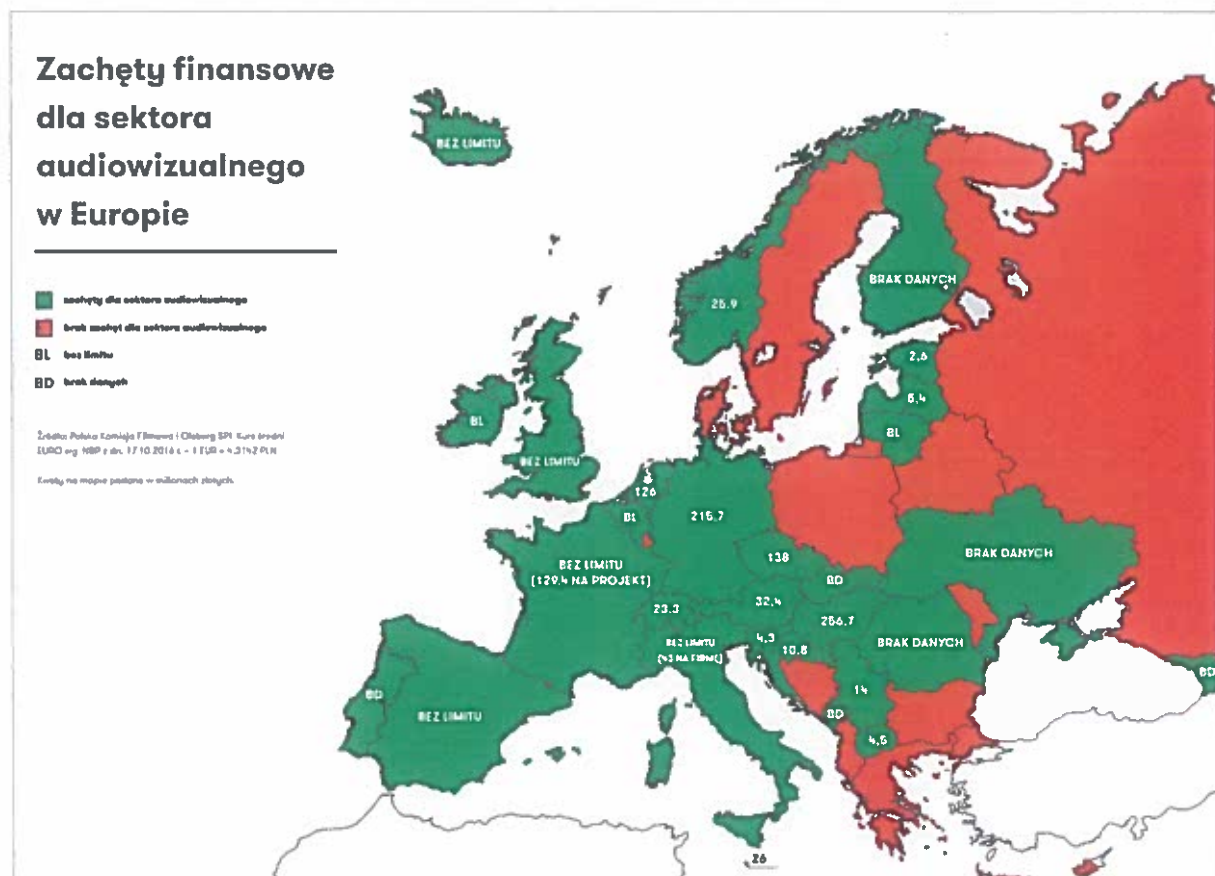
Celem wprowadzenia proponowanej ustawy jest kompleksowy rozwój polskiego przemysłu audiowizualnego oraz rozwój kultury i promocja polskiego dziedzictwa kulturowego na świecie poprzez finansowe wspieranie produkcji utworów audiowizualnych. Mimo sukcesów artystycznych ostatnich lat i postępującej profesjonalizacji produkcji audiowizualnej branża ta jest narażona obecnie na stagnację. Konsekwencją nowych regulacji dotyczących sektora audiowizualnego, oprócz stymulowania jego rozwoju, będzie także wpływ na wzrost gospodarczy. Efektem ustawy będzie poprawa warunków funkcjonowania przemysłu audiowizualnego w Polsce i stworzenie nowoczesnego systemu zachęt finansowych, które wzmocnią pozycję polskiego sektora audiowizualnego na rynku międzynarodowym, podniosą konkurencyjność polskich firm działających w branży, a w dłuższej perspektywie przyciągną do Polski poważne inwestycje w tym sektorze. Wpłynie to więc korzystnie na szeroko rozumianą twórczość audiowizualną oraz wiele innych dziedzin gospodarki i życia społecznego.

II. Dotychczasowy stan prawny i regulacje w innych państwach

W zakresie objętym regulacjami proponowanej ustawy obecnie obowiązuje ustawa z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii, ale dotyczy ona wyłącznie twórczości filmowej i działalności w dziedzinie kinematografii, szczególnie tej, która ma znaczenie artystyczne. Mechanizmy wsparcia przewidziane jej przepisami miały przełomowe znaczenie, jednak w obliczu ogromnej konkurencji międzynarodowej oraz braku różnorodności źródeł finansowania, branży grozi tzw. „pułapka średniego rozwoju”. Dlatego też należy wprowadzić nowe mechanizmy bezpośredniego wspierania produkcji audiowizualnej. Projekt zakłada, że bezpośrednimi beneficjentami ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej są polskie podmioty gospodarcze, odprowadzające w Polsce podatki i inne zobowiązania publicznoprawne. Drugą ważną różnicą w stosunku do ustawy o kinematografii jest to, że ustawa o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej ma szerszy zakres przedmiotowy. Dotyczy każdego utworu audiowizualnego, otwierając możliwości rozwoju nowych form twórczości audiowizualnej.

Systemy zachęt finansowych i różnych form pośredniego lub bezpośredniego wsparcia produkcji audiowizualnej wprowadzone zostały w wielu państwach świata. Obecnie zachęty finansowe dla sektora audiowizualnego istnieją lub są planowane do wprowadzenia w 29

krajach europejskich. Ostatnio zostały wprowadzone w październiku 2016 r. w Słowenii. Raport Europejskiego Obserwatorium Audiowizualnego (instytucja podległa Radzie Europy) z grudnia 2014 r. (*Impact Analysis of Fiscal Incentive Schemes Supporting Film and Audiovisual Production in Europe, Jonathan Olsberg and Andrew Barnes Olsberg•SPI*) potwierdza, że w większości przypadków zachęty zapewniają większy zwrot wpływów podatkowych do budżetów państwowych, niż kosztują w obsłudze, czyli jest to mechanizm samofinansujący się. Dodatkowo, w państwach, w których istnieją takie zachęty, sektor filmowy jest proporcjonalnie większy niż w krajach, które ich nie wprowadziły i rośnie szybciej, średnio o 9 proc. rocznie.

Źródło: opracowanie własne.

Doświadczenia innych krajów europejskich pokazują, że wsparcie finansowe dla sektora audiowizualnego przynosi ewidentne korzyści ekonomiczne, związane ze skutecznym wykorzystaniem potencjału narodowego oraz dalszym rozwojem infrastruktury i nowych umiejętności przez podmioty branżowe, wzrostem turystyki i tzw. narodowego "soft power" oraz promocją kraju za granicą (national branding). Produkcja audiowizualna pomaga także

tworzyć i utrzymywać miejsca pracy w łańcuchu poddostawców, zwłaszcza w przypadku małych i średnich przedsiębiorstw oraz osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą. Poszukiwani są także przedstawiciele tradycyjnych gałęzi rzemiosła oraz innych branż niszowych.

Potencjał polskiego sektora jest zdecydowanie wyższy od obecnego poziomu produkcji audiowizualnej w Polsce. Brak na rynku odpowiednich środków na produkcję powoduje, że niewykorzystane zasoby bardzo często przenoszone są do innych sektorów niezwiązanych z branżą audiowizualną lub, ze względu na brak zleceń, osoby zajmujące się produkcją audiowizualną opuszczają Polskę i wykorzystują swoje umiejętności realizując projekty w innych krajach. Najlepszym przykładem jest „brain drain”, który ma miejsce w ostatnich latach w sektorze animacji i komputerowych efektów specjalnych. Szacuje się, że w 2015 roku mogło opuścić Polskę nawet ponad 50 profesjonalistów, którzy znaleźli pracę w Kanadzie (posiadającej jeden z najefektywniejszych systemów zachętowych na świecie).

Wprowadzenie oraz funkcjonowanie stabilnego systemu wspierania powoduje rozwój infrastruktury audiowizualnej w krajach, gdzie realizowana jest duża liczba projektów zagranicznych. Dobrym przykładem rozwoju infrastruktury związanym z przyciąganiem dużych produkcji zagranicznych jest rozbudowa studiów w Irlandii oraz Chorwacji związanych z potrzebami realizacji serialu „Gra o tron”. W Czechach po wprowadzeniu zachęt zaczęto rozbudowywać i stale się modernizuje Studio Barrandov. Najnowsze (anonsowane) inwestycje tego studia w bazę techniczną ukierunkowaną na usługi dla produkcji filmowych wynoszą 4,2 mln USD. Na Węgrzech zachęty spowodowały powstanie i szybki rozwój takich studiów jak: Korda Studio, Stern Film Studio, Media Center czy Raleigh Studios.

Pozytywne skojarzenia publiczności kinowej na całym świecie, która ogląda dany kraj na ekranie, przekładają się bezpośrednio na wzrost przychodów z tzw. turystyki filmowej. Oznacza to zwiększenie promocyjnej ekspozycji miast i regionów „występujących” w filmach i przekłada się bezpośrednio na zwiększenie ruchu turystycznego i dochodów z niego płynących – tak wykorzystują swój potencjał m.in. Nowa Zelandia („Władca pierścieni”, „Hobbit”), Wielka Brytania (seria o Bondzie, „Harry Potter”), czy Irlandia i Chorwacja („Gra o tron”). Dla przykładu, od pierwszej emisji adaptacji filmowej powieści kryminalnej o Kurcie Wallanderze, dochody z turystyki w miejscu akcji – szwedzkim mieście Ystad – w ciągu 5 lat wzrosły o 22 mln euro. Według badań z czerwca 2011 roku filmowe plenery „Władcy pierścieni” stanowią główny cel dla 6% turystów, miejsca te odwiedza rocznie ok.

50 tys. osób. Po emisji filmu „Kod Leonarda da Vinci” liczba odwiedzających nieznaną Kaplicę Rosslyn w Szkocji wyniosła aż o 139 000 osób.

Ustawa przewiduje, że operatorem wsparcia finansowego będzie Polski Fundusz Audiowizualny, działający jako państwowa osoba prawna, a wprowadzony system da jego beneficjentom możliwość refundacji części wydatków związanych z produkcją audiowizualną (cash rebate) poniesionych w Polsce. Obecnie, aż 20 państw europejskich stosuje takie rozwiązanie. Do najważniejszych zalet tego systemu należy zaliczyć m.in.:

- automatyczność procedur kwalifikujących projekt do przyznania zachęty finansowej,
- transparentność i szybkość procedur oraz łatwość kontroli i oceny wpływu tego systemu na rozwój gospodarczy państwa,
- prostotę obsługi administracyjnej poprzez zaangażowanie minimalnej liczby podmiotów i osób w funkcjonowanie mechanizmu i dystrybucję środków,
- szybszy zwrot z inwestycji, dzięki czemu łatwiej pozyskać inwestorów zewnętrznych.

Jedną z jego najważniejszych cech jest zdolność do samofinansowania. Bierze się tu pod uwagę fakt, że:

- termin wypłaty wsparcia (refundacji kosztów) przypada po dokonaniu wydatku i zbadaniu przez audytora sprawozdań finansowych związanych z realizacją produkcji audiowizualnej,
- w rezultacie wpływy i należności podatkowe związane z produkcją (w tym składki na ubezpieczenia społeczne, VAT, CIT itd.) pobierane są przed uruchomieniem wypłaty wsparcia i często wystarczają na jego późniejsze pokrycie,
- wpływy z należności podatkowych powstają także pośrednio w wyniku efektu mnożnikowego związanego ze zwiększonym obrotem pieniądza, np. wydatkowaniem przychodów przez ludzi i podmioty zaangażowane przy produkcji,
- ponadto zachęta jest wypłacana jedynie od kosztów poniesionych w Polsce, zaś podatki pobiera się od wszystkich kosztów.

Zaproponowany system zachęt finansowych w postaci refundacji części wydatków kwalifikowanych należy oceniać także przez pryzmat innego, stosowanego w Europie instrumentu, który oparty jest o rozwiązania podatkowe (tax shelter). Przy tej okazji należy zauważyć jednak, że model podatkowy, coraz rzadziej stosowany w Europie, charakteryzuje się m.in.:

- rozproszeniem systemu do poziomu lokalnych urzędów skarbowych. W porównaniu z rozwiązaniami cash rebate rozwiązania podatkowe obciążałyby licznych urzędników w lokalnych urzędach,

- trudnościami w agregacji danych o wpływie systemu na budżet państwa,
- zaistnieniem grupy pośredników, mogących pełnić funkcję selekcjonerów w wyborze projektów oraz prowadzić do nadużyć finansowych i drenowania systemu,
- trudnością w dotarciu do potencjalnych inwestorów przez przedstawicieli rynku audiowizualnego.

Z punktu widzenia przyciągania inwestorów krajowych i zagranicznych kluczowa jest sprawność działania i przejrzystość otoczenia w jakim funkcjonuje system zachęt. Ustawa wprowadza efektywne rozwiązania, ale z uwagi na ściśle określony przedmiot, któremu jest dedykowana nie rozwiązuje wszystkich problemów. Niezbędne jest podjęcie również działań strategicznych, które powinny być powiązane z wprowadzeniem nowych regulacji i zarazem zredukować potencjalne ryzyka. Chodzi między innymi o wprowadzenie w Polsce instrumentów bankowych i pozabankowych, które pozwolą polskim przedsiębiorcom na pozyskiwanie kredytów lub gwarancji związanych z płynnością finansową przy produkcji audiowizualnej. Ponadto potrzebne jest wdrożenie wspólnie z innymi instytucjami sektora audiowizualnego szkoleń dla profesjonalistów i kandydatów do zawodów filmowych w celu zwiększenia bazy polskich specjalistów mogących pracować przy realizacji zagranicznych utworów audiowizualnych. Takie szkolenia przyczynią się niewątpliwie do minimalizacji ryzyka inflacji cen za usługi związane z produkcją audiowizualną, wzrostu zatrudnienia oraz podniesienia kwalifikacji w branży.

Biorąc pod uwagę uwarunkowania w jakich funkcjonuje światowy rynek audiowizualny, nie ma możliwości osiągnięcia celu określonego ustawą poprzez inne alternatywne działania merytoryczne i prawne.

Stworzenie Funduszu nie jest obarczone żadnymi szczególnymi ograniczeniami ze strony Komisji Europejskiej w kontekście obowiązujących reguł o pomocy publicznej. Komisja, w Komunikacie w sprawie pomocy państwa przeznaczonej na filmy i inne utwory audiowizualne (Dz. Urz. UE C 332/01 z dnia 15.11.2013 r., str. 1) pozwala bowiem na wprowadzanie przez państwa zachęt finansowych dla produkcji audiowizualnej. Na podstawie art. 4 ust. 1 lit. aa rozporządzenia Komisji UE nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 TFUE (Dz. Urz. UE L 187 z dnia 26.06.2014 r., str. 1) niniejsza ustawa nie wymaga notyfikacji Komisji UE.

III. Rozwiązania wprowadzane ustawą

Przepisy ogólne zawarte w rozdziale pierwszym określają cele ustawy i podstawowe definicje przesądzające o jej zakresie podmiotowym i przedmiotowym. Cele nowej regulacji realizowane będą przede wszystkim przez poprawę warunków funkcjonowania polskiego przemysłu audiowizualnego oraz podniesienie konkurencyjności międzynarodowej, a także zwiększenie aktywności polskich podmiotów działających w sektorze audiowizualnym. Ze względu na dynamikę rozwoju branży ustawa zmienia niektóre definicje związane z rynkiem audiowizualnym funkcjonujące w innych aktach prawnych, tak aby zastosowanie ustawy możliwe było do nowych form twórczości audiowizualnej i szerokiego kręgu podmiotów gospodarczych z nią związanych. W przypadku definicji utworu audiowizualnego wykorzystana jest definicja filmu, określona w ustawie o kinematografii, jednak ze względu na rozszerzenie zakresu utworów uprawnionych do otrzymania wsparcia o wysokobudżetowe seriale telewizyjne, rozszerzono zakres definicji używając ogólnego pojęcia utwór audiowizualny. Istotną rolę pełni definicja polskich wydatków kwalifikowanych, które stanowią koszty wynikające z realizacji produkcji utworu audiowizualnego i skutkują powstaniem obowiązku podatkowego w stosunku do polskich organów podatkowych na terytorium kraju. Jedynie one stanowią podstawę wyliczenia wysokości wsparcia.

Dla realizacji celów ustawy powołuje się nowy podmiot - Polski Funduszu Audiowizualny (dalej „Fundusz”). Do zadań Funduszu należy przede wszystkim przyznawanie, wypłata i rozliczanie wsparcia finansowego, w formie refundacji części polskich wydatków kwalifikowanych. Nadto do zadań Funduszu zaliczono gromadzenie i analizowanie danych dotyczących rynku audiowizualnego, jak również promocję polskiego sektora audiowizualnego oraz Polski jako miejsca realizacji zagranicznych produkcji filmowych. Koncepcja działania Funduszu jest oparta na najlepszych wzorach z innych państw UE i USA, w których od wielu lat istnieją podobne instytucje. Forma państwowej osoby prawnej pozwala na szybką, skuteczną i niebiurokratyczną realizację zadań. Wprowadzenie obligatoryjnych terminów obsługi beneficjentów (28 dni na rozpatrzenie wniosku i 28 dni na analizę raportu stanowiącego podstawę do wypłaty środków) służyć ma efektywności systemu. Sprawność obsługi jest bowiem szczególnie istotna z punktu widzenia konkurencyjności w stosunku do systemów w innych krajach regionu. Nowa instytucja stanowić ma osobne i niezależne od dotychczas istniejących źródło finansowania produkcji audiowizualnej w Polsce. System oferuje daleko posunięty automatyzm udzielania zachęt oraz niezależność od indywidualnych lub grupowych procesów decyzyjnych, ich preferencji lub wymagań, co zwiększa jego dostępność.

W celu zapewnienia transparentności przyznawania wsparcia finansowego i potrzeb analizy funkcjonowania systemu wspierania oraz jego wpływu na gospodarkę państwa Fundusz prowadzić będzie jawny Rejestr wsparcia produkcji audiowizualnej, zawierający listę producentów wnioskujących o zachętę finansową, beneficjentów zachęt, wysokości przyznanych środków oraz poziomu wykorzystania Funduszu w ciągu roku kalendarzowego. Istotnym elementem funkcjonowania systemu jest jego wiarygodność oraz zaufanie potencjalnych beneficjentów związane z płynnością dostępu do oferowanych środków finansowych. Poważni inwestorzy podejmują decyzje na podstawie informacji o: procencie zwrotu kosztów, wysokości środków Funduszu, sprawności obsługi, transparentności sektora audiowizualnego. Dlatego stabilny i czytelny przekaz jest kluczowy dla ich pozyskania. Zakłada się, że minimalny roczny budżet Funduszu przeznaczony tylko na wypłaty wsparcia powinien być określony na poziomie 100 mln zł. Biorąc pod uwagę otaczające rynki jest to najmniejsza poważna kwota, która pozwala zaistnieć w świadomości światowych partnerów branżowych. Część funduszy w ogóle nie ma określonego limitu rocznego (Francja, Belgia, UK, Hiszpania), a mniejsze kraje najbardziej konkurencyjne dla Polski dysponują nawet większymi funduszami: Czechy – 138 mln zł, Węgry 256,7 mln zł. Wiarygodność Polski jako partnera na rynku międzynarodowym jest zależna od stabilności dostępu do zachęt. Doświadczenie innych krajów wskazuje, że niedoszacowanie budżetu i przerwa w finansowaniu projektów w ciągu roku skutkuje istotnymi stratami krajowych przedsiębiorców, utratą często bardzo atrakcyjnych projektów i obniżeniem konkurencyjności oraz wiarygodności. Jeśli środki Funduszu miałyby się wyczerpać po pierwszych miesiącach, system zostanie uznany za niestabilny i żadna wielka produkcja międzynarodowa nie będzie Polską zainteresowana, a zachęty nie wypełnią swojego podstawowego celu. Ewentualne dodawanie środków w ciągu roku nie odbuduje początkowego kredytu zaufania. Przykładem mogą tu być nawet Niemcy, w których po obniżeniu wysokości Funduszu o 43 mln zł (z 260 mln) najwięksi partnerzy zostali zniechęceni ryzykiem nieotrzymania zachęty i brakiem możliwości przygotowania stabilnego planu finansowania produkcji. Przeznaczenie na zachęty zbyt małych środków w Norwegii spowodowało ich szybkie wyczerpanie (już w pierwszym kwartale) i zachwiało zaufaniem partnerów.

Ze względu na to, że źródłem finansowania wsparcia będzie dotacja celowa z budżetu państwa rozliczana w danym roku budżetowym i, że zgodnie z art. 168 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 885 z późn. zm.) wykorzystanie dotacji następuje przez zapłatę za zrealizowane zadania, na które dotacja została udzielona, konieczne jest uwzględnienie specyfiki procesu produkcji filmowej. Biorąc

pod uwagę fakt, że wypłata wsparcia finansowego gwarantowana będzie już na etapie pozytywnego rozpatrzenia wniosku, a faktyczna wypłata następować będzie, co do zasady, dopiero po zakończeniu produkcji, proponuje się mechanizm zapewniający wypłatę środków dla beneficjentów, jeżeli środki z dotacji celowej nie zostaną zrealizowane w danym roku budżetowym. Wprowadzono zasadę, że w tym przypadku wykorzystanie dotacji celowej następuje przez zawarcie umowy o wsparcie finansowe, a jej rozliczenie następuje dopiero po wypłacie środków. Dzięki temu Fundusz będzie mógł dysponować środkami z dotacji celowej w sposób zapewniający właściwą realizację zadań określonych w ustawie, z uwzględnieniem uwarunkowań produkcji audiowizualnej.

Pozostałe przychody Funduszu to dotacja podmiotowa z budżetu państwa przeznaczona na koszty funkcjonowania Funduszu, dotacje celowe z budżetu państwa na zadania Funduszu inne niż wypłata wsparcia finansowego, przychody z majątku Funduszu, darowizny, spadki i zapisy a także inne środki.

Organem zarządzającym Funduszem będzie Dyrektor Polskiego Funduszu Audiowizualnego (dalej „Dyrektor”) powoływany jest przez ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego (dalej „minister”) w drodze konkursu na okres 4 lat. Funkcję Dyrektora można pełnić nie więcej niż przez dwie kadencje. Dyrektor, oprócz kierowania Funduszem, zawiera umowy o wsparcie finansowe. Dyrektor przygotowuje również roczne plany i sprawozdania z działalności Funduszu, które podlegają zatwierdzeniu przez ministra.

Mechanizm przyznawania, wypłaty i rozliczania wsparcia finansowego jest przystosowany do efektywnego osiągania celów określonych w ustawie i realizacji zadań Funduszu. Zakłada on automatyzm i szybkość rozstrzygnięć w sprawie przyznania wsparcia finansowego. Jednocześnie ustawa określa krąg podmiotów, które mogą złożyć wniosek o wsparcie finansowe oraz warunki jakie muszą być spełnione do przyznania wsparcia.

Ze względu na główny cel ustawy – rozwój polskiego sektora audiowizualnego – wnioskodawcami mogą być przedsiębiorcy będący płatnikami podatków oraz innych zobowiązań publicznoprawnych na terytorium Polski, których siedziba znajduje się na terytorium RP. Dodatkowym wymogiem jest posiadanie odpowiedniego doświadczenia w profesjonalnej produkcji co najmniej dwóch utworów audiowizualnych.

Zgodnie z doświadczeniami europejskimi ustawa wprowadza wykluczenie z systemu wsparcia niektórych rodzajów podmiotów w oparciu o cechy szczególne ich działalności. Wykluczeni są m.in. dostawcy audiowizualnych usług medialnych (nadawcy telewizyjni oraz dostawcy VOD, dla których jest to podstawowa działalność), podmioty dokonujące rozprowadzania programów drogą kablową, satelitarną lub za pośrednictwem systemu

teleinformatycznego, podmioty będące dostawcą publicznie dostępnych usług telefonicznych będące jednocześnie podmiotem rozprawdzającym programy i dostawcą audiowizualnej usługi medialnej, podmioty, dla których spółką dominującą jest jeden z w/w podmiotów. Wprowadzono także, podobnie jak w ustawie o kinematografii, ograniczenia w przyznawaniu wsparcia w odniesieniu do niektórych utworów zawierających treści komercyjne lub nieartystyczne

Wysokość wsparcia wynosi 25% polskich wydatków kwalifikowanych. Powodem ustalenia takiego poziomu wsparcia finansowego jest fakt, że Polska jako jeden z ostatnich krajów w Europie wprowadza system zachęt finansowych, a co za tym idzie proponowane rozwiązanie powinno być konkurencyjne w stosunku do systemów już istniejących. Jednocześnie taka wysokość wsparcia zapewnia odpowiednie wykorzystanie wolnych polskich zasobów kreatywnych i technicznych oraz rentowność i opłacalność systemu dla budżetu państwa. Już na etapie produkcji poziom wpływów z tytułu zobowiązań publiczno-prawnych jest porównywalny z wysokością wsparcia. Uwzględniając fakt napływu nowych, zewnętrznych inwestycji, efekt mnożnikowy oraz wpływy z eksploatacji dofinansowanych utworów, zakłada się, że wpływy do budżetu państwa znacznie ją przekroczą. Ponadto wsparcie finansowe dla wnioskowanego projektu jest przyznawane w formie tylko częściowego zwrotu i jest obliczane maksymalnie od 80% całkowitych kosztów produkcji, natomiast podatki naliczane są od całości wydatków poniesionych w Polsce. Należy też podkreślić, że kwoty wsparcia finansowego nie mogą przekroczyć ogólnie obowiązujących limitów udzielonej pomocy publicznej.

Procedura przyznania i wypłaty wsparcia finansowego została uproszczona i opiera się na etapach, których czas trwania został zredukowany do niezbędnego minimum. Wszczyła ją złożenie przez zainteresowanego przedsiębiorcę wniosku o przyznanie wsparcia finansowego. Istotne jest, że procedura wychodzi naprzeciw potrzebom rynku umożliwiając złożenie wniosku przedsiębiorcom, którzy mają potwierdzone przynajmniej 50% całości finansowania kosztów produkcji, przy czym wnioskodawca pod sankcją utraty wsparcia musi doprowadzić produkcję utworu do realizacji w ustalonym terminie. Jest to rozwiązanie, które ma na celu zapewnienie drożności systemu i uniknięcie nadużyć.

W związku z obowiązującymi przepisami UE dotyczącymi wsparcia produkcji audiowizualnej oraz standardami innych krajów europejskich niezbędnym elementem oceny utworów audiowizualnych jest test kwalifikacyjny. Głównym celem testu jest zidentyfikowanie przesłanek kulturowych związanych z utworem oraz ocena wpływu produkcji danego utworu na rozwój polskiego sektora audiowizualnego, co ma znaczenie

ekonomiczne i z punktu widzenia realizacji celów ustawy. W tym kontekście brany będzie pod uwagę czas realizacji zdjęć na terenie Polski (lokacje i studia filmowe), wkład techniczny polskich firm sektora audiowizualnego związanych z produkcją, postprodukcją utworu oraz polski wkład kreatywny, który realizowany jest poprzez udział w realizacji projektu przedstawicieli polskiej branży audiowizualnej, m.in. reżysera, scenarzysty, producenta, aktorów, operatora zdjęć oraz innych profesjonalistów. Testy dot. filmów fabularnych, dokumentalnych, animowanych czy seriali będą zróżnicowane w zależności od potencjału i kierunków rozwojowych danej części sektora. Przyznanie wsparcia finansowego nastąpi po przeprowadzeniu testu kwalifikacyjnego i uzyskaniu przez wnioskodawcę minimalnej liczby punktów uprawniającej do wsparcia finansowego.

Dodatkowo wsparcie finansowe będzie przyznawane pod warunkiem, że utwór audiowizualny ma minimalną długość oraz że polskie wydatki kwalifikowane przekraczają minimalną wysokość, uprawniającą do uzyskania wsparcia.

Zgodnie z przepisami dotyczącymi pomocy publicznej ustawa określa jako zasadę, że finansowanie utworów audiowizualnych ze źródeł publicznych nie może przekroczyć łącznie 50% budżetu produkcji. Jednocześnie, mając na celu realizację celów gospodarczych i kulturowych oraz budowę „soft power” Polski, ustawa przewiduje wsparcie ze źródeł publicznych do wysokości 70% budżetu dla filmów określanych w przepisach o pomocy publicznej jako „filmy trudne”, dla których Komunikat Komisji UE w sprawie pomocy państwa przeznaczonej na filmy i inne utwory audiowizualne z 15.11.2013 r. wprowadza możliwość zwiększenia wsparcia. W ustawie będą to filmy, które w swoim założeniu promują kanon wartości polskiego dziedzictwa historycznego i kulturowego na świecie oraz filmy dla dzieci do lat 12. Zwiększenie poziomu pomocy publicznej wpłynie na jakość wykonania polskich produkcji historycznych i zwiększy konkurencyjność wobec wysokobudżetowych produkcji zagranicznych. Podniesie to wpływy polskich przedsiębiorców z eksportu filmów, a także wpłynie korzystnie na rozwój produkcji filmów dla widowni dziecięcej. Widownia zagraniczna z kolei będzie miała większe szanse zapoznać się z polską kulturą i historią.

Po pozytywnym rozpatrzeniu wniosku zawierana będzie, pomiędzy Funduszem reprezentowanym przez Dyrektora a przedsiębiorcą, umowa o wsparcie finansowe określająca szczegółowe zasady i terminy wypłaty wsparcia oraz jego rozliczenia. Przed wypłatą środków określonych w umowie o wsparcie przedsiębiorca będzie zobowiązany przedstawić raport końcowy z produkcji potwierdzający w szczególności zgodność polskich wydatków kwalifikowanych poniesionych na produkcję z umową i przepisami dotyczącymi pomocy publicznej.

Ustawa zapewnia także możliwość przeprowadzania kontroli przedsiębiorcy w zakresie przebiegu produkcji utworu audiowizualnego objętego wsparciem i dokumentów związanych z przyznaniem i wypłaceniem środków.

Ze względu na konieczność szybkiego reagowania na zmiany rynkowe oraz możliwość stymulowania jakości utworów audiowizualnych, dla których przyznawanie jest wsparcie, a także doprecyzowania procedur i dokumentów postępowania prowadzonego przez Fundusz, część szczegółowych technicznych, finansowych i osobowych warunków przyznawania wsparcia określona zostanie w rozporządzeniu ministra.

IV. Skutki finansowe i gospodarcze wprowadzenia ustawy

Należy założyć, że ustawa przyniesie korzystne skutki finansowe i gospodarcze, co pokazują przykłady krajów, które już wprowadziły systemy zachęt finansowych dla produkcji audiowizualnej.

Wg w/w raportu Europejskiego Obserwatorium Audiowizualnego zwrot do budżetu państwa w Czechach z zainwestowanej 1 CZK wyniósł pomiędzy 1,5-1,65, na Węgrzech zwrot ten wyniósł 1,25 HUF. We Francji na każde 1 euro zachęty finansowej zainwestowano w sektor dodatkowe 12,8 euro, z kolei w Wielkiej Brytanii każdy 1 funt zachęty finansowej (ulgi podatkowej) przyniósł 12 funtów wartości dodanej. Ważnym elementem przemawiającym za wprowadzeniem bezpośrednich zachęt finansowych są także dane z węgierskiego ministerstwa kultury, wg którego dzięki funkcjonowaniu zachęt bezpośrednie koszty produkcji audiowizualnej wydatkowane na terytorium Węgier w latach 2013–2015 wyniosły: w 2013 – ok. 173 mln euro, 2014 – ok. 180 mln euro, 2015 – ok. 230 mln euro. Także najnowsze dane z Holandii potwierdzają skuteczność funkcjonowania systemu zachęt, bowiem wg Holenderskiego Funduszu Filmowego, powołany do życia w 2014 r. fundusz z zainwestowanych w okresie 1,5 roku 29,5 mln euro zdołał wygenerować na terytorium Holandii wydatki na produkcję audiowizualną w kwocie 139,3 mln euro, co stanowi mnożnik 4,83. Ten pozytywny efekt przewidywany jest także w Polsce, co opisane jest w części szczegółowej uzasadnienia.

Warto wspomnieć, że już raport PwC Polska Sp. z o. o. z maja 2015 r. *Dlaczego warto wspierać przemysł produkcji audiowizualnej?* sporządzony dla Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej potwierdził, że przy skromnych szacunkach, dzięki wprowadzeniu zachęt finansowych wzrost produkcji audiowizualnej w Polsce miałby konkretny, finansowy wpływ na rozwój całej gospodarki. Wg w/w raportu byłby równoznaczny z wykreowaniem wartości dodanej do PKB od 35 do 105 mln zł. W sumie w wyniku zwiększenia produkcji

audiowizualnej liczba miejsc pracy w sektorze mogłaby zwiększyć się nawet o 1010 osób, a wygenerowane przychody publiczne wyniosłyby od 110 do 130 mln zł. Należy przy tym zaznaczyć, że skala proponowanych w ustawie zmian jest znacznie większa od założeń przyjętych przez PwC.

Na podstawie informacji o dużych produkcjach warunkowo planowanych do realizacji w Polsce (w zależności od istnienia systemu zachęt) przewiduje się, że wprowadzenie systemu wsparcia finansowego w najbliższych latach podniesie wartość produkcji do poziomu 480 milionów PLN z szacowanych obecnie 210. Wprowadzenie dolnych progów polskich wydatków kwalifikowanych jest koniecznym zabezpieczeniem przed wykorzystaniem środków funduszu wyłącznie na filmy, których powstanie możliwe jest również obecnie. Fundusz będzie generował zyski w przypadku skutecznego uruchomienia dodatkowej produkcji, w tym wysokobudżetowych produkcji i koprodukcji zagranicznych.

Scenariusz małego wykorzystania środków Funduszu ze względu na zbyt wygórowane progi polskich wydatków kwalifikowanych został oceniony jako mało prawdopodobny. Mechanizmem szybkiej reakcji w tym wypadku będzie zmiana dolnych limitów polskich wydatków kwalifikowanych przez ministra właściwego do spraw kultury i dziedzictwa narodowego, w drodze rozporządzenia. Minister będzie mógł zareagować zmianą limitów PWK, aby dopasować je do struktury budżetowej najbardziej pożądanym produkcjom z punktu widzenia rynkowego.

V. Zmiany w ustawie o kinematografii i wejście w życie ustawy

Projekt, kierując się najlepszymi światowymi standardami (USA, Francja, Szwecja, Włochy) zawiera nowelizację ustawy o kinematografii wprowadzającą obowiązek przekazywania Polskiemu Instytutowi Sztuki Filmowej szczegółowych dziennych danych dotyczących liczby widzów i sprzedanych biletów w kinach oraz miesięcznych danych o wpływach z wyświetlania reklam w podmiocie prowadzącym kino. W związku z tymi obowiązkami wprowadzono możliwość nakładania kar pieniężnych za uchylanie się lub nieterminowe ich wykonywanie. Jest to niezbędne dla pozyskania wiarygodnych informacji dotyczących dystrybucji poszczególnych filmów i ich analizy w kontekście działań podejmowanych w związku z promocją i rozwojem sektora audiowizualnego. Jest to szczególnie ważne w kontekście skuteczności przyciągnięcia do produkcji audiowizualnej kapitału z innych branż oraz z zagranicy. Przekazywanie danych następować będzie drogą elektroniczną za pośrednictwem systemu teleinformatycznego. Szczegółowy sposób przekazywania danych i ich zakres określi rozporządzenie ministra.

Proponuje się, aby ustawa weszła w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia. Taka długość *vacatio legis* pozwoli na odpowiednie przygotowanie wdrożenia ustawy, w tym w szczególności przygotowanie aktów wykonawczych. Z dniem wejścia w życie ustawy zostanie powołany, na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy, Dyrektor Funduszu pełniący swoją funkcję do czasu powołania Dyrektora w drodze konkursu.

VI. Wymogi formalne

- Projekt ustawy został wpisany do Wykazu prac legislacyjnych Rady Ministrów pod numerem UD181.
- Projekt ustawy nie podlega notyfikacji w trybie określonym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).
- Projektowana ustawa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.
- Projekt nie wymaga przedstawienia organom lub instytucjom Unii Europejskiej stosownie do § 39 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. Regulaminu pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979, z późn. zm.).
- Projekt został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Jarosław Sellin, Sekretarz Stanu w MKiDN</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Karol Kościński, dyrektor Departamentu Własności Intelektualnej i Mediów, tel. 22 42 10 327</p>	<p>Data sporządzenia 2016-12-22</p> <p>Źródło: Inicjatywa własna</p> <p>Nr w wykazie prac UD181</p>
--	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Regulacje dotyczące kinematografii w ujęciu kulturowym zostały zawarte w ustawie o kinematografii. Nadal jednak brak jest w Polsce uregulowań prawnych, które doceniałyby znaczenie sektora audiowizualnego jako katalizatora rozwoju ekonomicznego. Wprowadzenie niniejszej ustawy rozwiązuje najbardziej dotkliwy problem polskiego przemysłu audiowizualnego, który mimo sukcesów artystycznych ostatnich lat i postępującej profesjonalizacji produkcji narażony jest obecnie na stagnację. W obliczu ogromnej konkurencji międzynarodowej oraz braku różnorodności źródeł finansowania branży grozi tzw. pułapka średniego rozwoju. Dlatego nowe regulacje mają znaczenie przełomowe, podobnie jak wprowadzona przed 10 laty ustawa o kinematografii.

Sytuacja, w której Polska pozostaje jednym z nielicznych państw europejskich, w którym brakuje tego typu rozwiązań (systemy wsparcia finansowego istnieją lub są planowane w 29 państwach Europy) prowadzi do stanu, w którym polski rynek audiowizualny przestaje być konkurencyjny w stosunku do pozostałych rynków europejskich.

Wprowadzenie systemu wsparcia finansowego przyczyni się do pobudzenia rynku audiowizualnego, a także wzmocnienia współpracy polskich producentów audiowizualnych z producentami pochodzącymi z innych państw. Podstawowym celem niniejszej ustawy jest poprawa warunków funkcjonowania przemysłu audiowizualnego w Polsce, wzmocnienie pozycji polskiego sektora audiowizualnego na rynku międzynarodowym, podniesienie konkurencyjności polskich firm działających w branży, a w dłuższej perspektywie przyciągnięcie do Polski poważnych inwestycji w tym sektorze.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Zgodnie z projektowaną ustawą producenci audiowizualni mogliby uzyskać zwrot części kosztów poniesionych na produkcję audiowizualną na terytorium Polski. Wsparcie finansowe przyznawane byłoby przez powoływaną przez ustawę państwową osobę prawną – Polski Fundusz Audiowizualny. PFA przyznawał będzie wsparcie w oparciu o maksymalnie uproszczone procedury kwalifikujące dany projekt. Producent audiowizualny zainteresowany uzyskaniem wsparcia finansowego będzie mógł wystąpić do PFA z wnioskiem, który po ocenie formalnej, a także przeprowadzeniu tzw. testu kulturowego i sektorowego (których celem jest zidentyfikowanie przesłanek kulturowych związanych z utworem oraz ocena wpływu produkcji danego utworu na rozwój polskiego sektora audiowizualnego) zawrze umowę, która będzie gwarantowała mu późniejszy zwrot części poniesionych kosztów.

Wsparcie finansowe będzie wypłacane dopiero po zakończeniu produkcji i poniesieniu przez producenta wszelkich kosztów z nią związanych, a także po dokonaniu analizy dokumentacji przez niezależnego biegłego rewidenta. System taki gwarantuje, że producent audiowizualny dla uzyskania wsparcia finansowego poniesie w Polsce określone polskie wydatki kwalifikowane PWK), tylko bowiem od faktycznie poniesionych PWK będzie mógł otrzymać refundację. Istotnym jest fakt, że przed uzyskaniem wsparcia uiszcza należności podatkowe związane z produkcją audiowizualną wykonywaną w RP.

Do najważniejszych zalet tego systemu należy zaliczyć m.in.:

- automatyczność procedur kwalifikujących projekt do przyznania zachęty finansowej,
- transparentność i szybkość procedur oraz łatwość kontroli i oceny wpływu tego systemu na rozwój gospodarczy państwa,
- prostota obsługi administracyjnej poprzez zaangażowanie minimalnej liczby podmiotów i osób w funkcjonowanie mechanizmu i dystrybucję środków, szybszy zwrot z inwestycji, dzięki czemu łatwiej pozyskać inwestorów zewnętrznych.

Minimalny roczny budżet Funduszu został określony na poziomie 100 mln zł, aby zapewnić mu stabilne funkcjonowanie. Biorąc pod uwagę sąsiednie rynki audiowizualne jest to najmniejsza kwota, która pozwala zaistnieć w świadomości światowych partnerów branżowych. Część funduszy w ogóle nie ma określonego limitu rocznego (Francja, Belgia, UK, Hiszpania), a mniejsze kraje najbardziej konkurencyjne dla Polski dysponują nawet większymi funduszami: Czechy –

138 mln zł, Węgry 256,7 mln zł.

Doświadczenie innych krajów wskazuje, że niedoszacowanie budżetu i przerwa w finansowaniu projektów w ciągu roku skutkuje istotnymi stratami krajowych przedsiębiorców, utratą często bardzo atrakcyjnych projektów i obniżeniem konkurencyjności. Jeśli środki Funduszu miałyby się wyczerpać po pierwszych miesiącach, system zostanie uznany za niestabilny i żadna wielka produkcja międzynarodowa nie będzie Polską zainteresowana, a system wsparcia finansowego nie wypełni swojego podstawowego celu. Ewentualne dodawanie środków w ciągu roku nie odbuduje łatwo początkowego kredytu zaufania. Przykładem mogą tu być nawet Niemcy, w których po obniżeniu wysokości Funduszu o 43 mln zł (z 260 mln) największych partnerów zniechęcono nieotrzymaniem zachęty finansowej i brakiem możliwości przygotowania stabilnego planu finansowania produkcji. Z kolei przeznaczenie na zachęty finansowe zbyt małych środków w Norwegii spowodowało ich szybkie wyczerpanie (już w pierwszym kwartale) i zachwiało zaufaniem potencjalnych partnerów.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Pomoc państw członkowskich przeznaczana na filmy oraz inne utwory audiowizualne jest możliwa na mocy Komunikatu Komisji w tej kwestii. Istnieją zasadniczo dwa odrębne mechanizmy pomocy stosowane przez państwa członkowskie przyznające pomoc na produkcję filmową:

- pomoc przyznawana w formie dotacji (np. przez komisję selekcyjną);
- pomoc udzielana proporcjonalnie do części kosztów produkcji wydatkowanych w państwie członkowskim przyznającym pomoc (np. zachęty podatkowe bądź zwrot poniesionych kwalifikowanych kosztów).

Państwa członkowskie stosują szeroką gamę środków wsparcia dla produkcji filmów, programów telewizyjnych i innych utworów audiowizualnych. Większość programów pomocy przyznaje dotacje na wybrane produkcje filmowe, a maksymalną pomoc określa się jako procent budżetu produkcji beneficjenta (standardowo do 50% kosztów produkcji). Jednakże większość państw członkowskich wprowadziła w ostatnich latach głównie instrumenty finansowe, które określają kwotę pomocy jako procent wydatków na działalność produkcyjną zrealizowaną wyłącznie w państwie członkowskim przyznającym pomoc. Programy te występują często w postaci ulg podatkowych lub innych zachęt, w sposób mający automatycznie zastosowanie do filmów spełniających kryteria kwalifikowalności do uzyskania pomocy. W przeciwieństwie do funduszy filmowych, przyznających indywidualne wsparcie pojedynczym produkcjom filmowym w odpowiedzi na złożony wniosek, programy te, ze względu na swoje automatyczne zastosowanie umożliwiają producentom filmowym uwzględnienie przewidywalnej kwoty finansowania już na etapie planowania i rozwijania projektu.

Stosuje się trzy typy zachęt podatkowych dla sektora audiowizualnego:

- tax shelter – zachęca do inwestycji w produkcję filmową osoby z wysokimi dochodami bądź firmy płacące wysokie podatki. Takie podmioty mogą odliczyć wydatki kwalifikowane na produkcję filmową od podstawy opodatkowania (np. mogą zaliczyć całość tego typu wydatków do kosztów uzyskania przychodu). Jednocześnie mogą one osiągnąć długoterminowe zyski z projektu filmowego, które będą podlegały opodatkowaniu.
- cash rebate – opiera się o wydatki w ramach produkcji w stopniu wyższym niż o wysokość inwestycji. Polega na zwrocie gotówkowym określonego odsetka kwalifikowanych wydatków na rzecz producentów, zgodnie z jasnymi kryteriami określonymi w odpowiednich wytycznych i jest finansowany bezpośrednio z budżetu państwa. Płatność jest realizowana po dokonaniu wydatków przez producenta i przeprowadzeniu niezależnego audytu (choć niektóre systemy dopuszczają częściowe wcześniejsze płatności). Co bardzo istotne, płatności są dokonywane kilka miesięcy po pobraniu przez aparat skarbowy różnego rodzaju podatków od samej działalności produkcyjnej.
- tax credit – podobny do rebate, ponieważ ma na celu zwrot określonego odsetka kwalifikowanych kosztów produkcji według określonych wcześniej kryteriów. Jednak zamiast być wypłacany z określonego funduszu, najczęściej jest kompensowany ze zobowiązaniami podatkowymi producenta przy rocznym rozliczeniu należnego podatku. W ten sposób zmniejsza wysokość zobowiązań podatkowych producenta, a jeśli pozostaje nadwyżka, co zazwyczaj ma miejsce, jest ona wypłacana w gotówce.

Komplementarnie do powyższych systemów niektóre państwa stosują często korzystne odpisy (amortyzacja) – rozwiązania te pozwalają podatnikom na stosowanie korzystnych (szybszych) odpisów amortyzacyjnych, tworząc dodatkowe zasoby na produkcję filmów i rozwój infrastruktury. Podatnicy mogą korzystać z uprzywilejowanych odpisów amortyzacyjnych dotyczących sprzętu związanego z produkcją filmową i wideo.

Obecnie zachęty finansowe dla sektora audiowizualnego istnieją lub są planowane do wprowadzenia w 29 krajach europejskich. Ostatnie systemy zostały wprowadzone w październiku 2016 r. w Słowenii i na Ukrainie. Raport Europejskiego Obserwatorium Audiowizualnego (instytucja podległa Radzie Europy) z grudnia 2014 r. potwierdza, że w większości przypadków zachęty zapewniają większy zwrot wpływów podatkowych do budżetów państwowych niż wynoszą koszty ich obsługi.

Doświadczenia innych krajów europejskich pokazują, że zachęty finansowe dla sektora audiowizualnego przynoszą

ewidentne korzyści ekonomiczne, związane ze skutecznym wykorzystaniem potencjału narodowego oraz dalszym rozwojem infrastruktury i nowych umiejętności przez podmioty branżowe, wzrostem turystyki i tzw. narodowego "soft power" oraz promocją kraju za granicą (national branding). Produkcja audiowizualna pomaga także tworzyć i utrzymywać miejsca pracy w łańcuchu poddostawców, zwłaszcza w przypadku małych i średnich przedsiębiorstw oraz osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą. Poszukiwani są także przedstawiciele tradycyjnych gałęzi rzemiosła oraz innych branż niszowych. Dlatego też podstawowym celem niniejszej ustawy jest poprawa warunków funkcjonowania przemysłu audiowizualnego w Polsce i stworzenie nowoczesnego systemu zachęt finansowych, które pozwoliłyby wzmocnić pozycję polskiego sektora audiowizualnego na rynku międzynarodowym, podnieść konkurencyjność polskich firm działających w branży, a w dłuższej perspektywie przyciągać do polski poważne inwestycje w tym sektorze.

Przykłady rozwiązań przyjętych w państwach europejskich:

Niemcy posiadają system cash rebate od 2007 r. Na jego podstawie zapewniony jest zwrot gotówkowy 20% kosztów kwalifikowanych poniesionych na terenie Niemiec. Budżet roczny wynosi 215,7 mln PLN.

Holandia wprowadziła nowy program zachęt od 2014 r. oferując rabat w wysokości 30% dla uprawnionych produkcji. System działa na podstawie czterech terminów naboru w roku, dla produkcji o maksymalnym budżecie w wysokości ok. 126 mln PLN.

Czechy wprowadziły program zachęt w 2010 r. Zakłada on zwrot 20% zwrotu za wydatki poniesione w kraju i 10% za określone w regulaminie koszty poniesione za granicą. Budżet programu wynosi ok. 138 mln PLN.

Węgry posiadają system oparty na dwóch filarach – pośredniego wsparcia państwa (zachęty w ustawie o podatku dochodowym) oraz bezpośredniego (dotacji). Źródłem ulg są nieopodatkowane zyski węgierskich firm, które chcą zmniejszyć swoje zobowiązania podatkowe, inwestując w przemysł filmowy (tax shelter). W 2014 r. poziom wsparcia został podniesiony do 25 % kwalifikowanych kosztów produkcji, roczny budżet wynosi 256,7 mln PLN.

Chorwacja stworzyła system zachęt w 2011 r. Całkowity budżet programu wynosi około 10,8 mln PLN rocznie. Zwrot poniesionych kosztów wynosi 20%.

Wielka Brytania posiada system zachęt podatkowych (roczny budżet bez limitów). Obecnie system podatku dochodowego w Wielkiej Brytanii przewiduje przede wszystkim zachęty podatkowe dla producentów filmowych, którzy podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym w tym kraju. Mogą one przybrać formę:

- dodatkowych odliczeń podatkowych dla kwalifikowanych kosztów produkcji poniesionych w Wielkiej Brytanii – nawet do wysokości 100 % kwalifikowanych wydatków;
- ulgi podatkowej w formie gotówkowej w wysokości do 25 % wszelkich kwalifikujących się zgodnie z przepisami kosztów zgłoszonych do brytyjskich organów podatkowych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Firmy działające w zakresie produkcji audiowizualnej	7350 firm, w tym: - 147 członków KIPA ¹ ; - ok. 570 firm w bazie producentów audiowizualni.pl ²	GUS - PKD 59.11 ¹ dane KIPA z dnia 10.11.2016 r. ² dane audiowizualni.pl z 10.11.2016 r.	Zwiększenie obrotów firm, w tym większe przepływy pieniężne między różnymi podmiotami, wzmocnienie pozycji MŚP, w tym konkurencyjności na rynku międzynarodowym (wzmocniona pozycja w rozmowach biznesowych), otwarcie rynku oraz transfer wiedzy i umiejętności, kreowanie nowych miejsc pracy, szczególnie dla osób młodych
Firmy działające w zakresie postprodukcji	885 firm	GUS – PKD 59.12 Z	Zwiększenie obrotów firm, w tym większe przepływy pieniężne między różnymi podmiotami, wzmocnienie pozycji MŚP, wzmocniona pozycja w rozmowach biznesowych, otwarcie rynku i transfer wiedzy i umiejętności, zwiększony dostęp do

			najnowszych technologii i innowacji związanych z produkcją audiowizualną, kreowanie nowych miejsc pracy, szczególnie dla osób młodych
Firmy działające w zakresie dystrybucji	329	GUS – PKD 59.13 Z	Zwiększenie obrotów, w tym przychodów, powiększenie katalogu tytułów utworów, wzmocnienie polskich podmiotów wzgl. podmiotów zagranicznych
Nadawcy	kilkunastu nadawców	Dane KRRiT	Zwiększenie różnorodności tytułów, możliwość zaangażowania w duże projekty międzynarodowe
Firmy działające w zakresie projekcji filmów	234	GUS- PKD 59.14 Z	Zwiększenie obrotów, w tym przychodów, powiększenie katalogu tytułów utworów
Dostawcy usług bezpośrednio związanych z planem zdjęciowym (rzemiosła specjalistyczne, oświetlenie, sprzęt kamerowy, grafika)	ok. 500 (szacunki)	KIPA, Polska Komisja Filmowa	Zwiększenie obrotów firm, w tym większe przepływy pieniężne między różnymi podmiotami, wzmocnienie pozycji MŚP, dalszy rozwój rzemiosł niszowych, otwarcie rynku i transfer wiedzy i umiejętności, zwiększony dostęp do najnowszych technologii i innowacji związanych z produkcją audiowizualną, kreowanie nowych miejsc pracy, szczególnie dla osób młodych
Poddostawcy usług związani pośrednio z produkcją audiowizualną (usługi okołofilmowe: materiały do scenografii, usługi noclegowe, usługi gastronomiczne, logistyka, tłumacze, księgowi)	Trudno oszacować		Zwiększenie obrotów firm, w tym większe przepływy pieniężne między różnymi podmiotami, wzmocnienie pozycji MŚP, kreowanie nowych miejsc pracy, szczególnie dla osób młodych, wzmocnienie rozwoju nowych usług - turystyka filmowa
Odbiorcy utworów audiowizualnych	Trudno oszacować		Dostęp do szerszego katalogu tytułów, zwiększona turystyka filmowa, kreowanie nawyków uczestniczenia w kulturze i zapewnienie szerszego dostępu do utworów audiowizualnych o zasadniczym znaczeniu społeczno-narodowym, wzmocnienie polskiej tożsamości kulturowej

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Przewiduje się przeprowadzenie konsultacji publicznych ze środowiskiem twórców i artystów oraz podmiotami funkcjonującymi w branży zajmującej się produkcją audiowizualną.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych												
(ceny stałe z r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	0	71,06	203	203	203	203	203	203	203	203	203	1898,06
budżet państwa	0	71,06	203	203	203	203	203	203	203	203	203	1898,06
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
Wydatki ogółem	0	104,5	104,5	104,5	104,5	104,5	106	106	106	106	106	1052,5
budżet państwa	0	104,5	104,5	104,5	104,5	104,5	106	106	106	106	106	1052,5
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
Saldo ogółem	0	-33,44	+98,5	+98,5	+98,5	+98,5	+97	+97	+97	+97	+97	+ 845,56
budżet państwa	0	-33,44	+98,5	+98,5	+98,5	+98,5	+97	+97	+97	+97	+97	+ 845,56
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	
Źródła finansowania	Budżet państwa											
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Projekt wiąże się ze zwiększeniem dochodów budżetu państwa, mimo że równoległe generuje określone koszty. Bilans pozostaje jednak dodatni i zakłada ponad dwukrotny zwrot z inwestycji. Ponożone koszty związane są z kreowaniem nowej, dodatkowej produkcji audiowizualnej przy udziale polskich podmiotów, które dzięki wzmocnionej pozycji konkurencyjnej na rynku międzynarodowym będą w stanie przyciągać do Polski duże zagraniczne produkcje audiowizualne. Te w efekcie będą wydawać na terytorium Polski swoje środki zagraniczne, równocześnie powodując zwiększenie przepływów pieniężnych między polskimi podmiotami i budżetem państwa.</p> <p>Przewiduje się, że wprowadzenie systemu wsparcia finansowego w najbliższych latach podniesie wartość produkcji do poziomu 500 milionów PLN z szacowanych obecnie 210 mln PLN. Na kwotę 500 mln PLN składają się 400 mln PLN wydatków kwalifikowanych generowanych przez Fundusz (400 mln PLN x 25 % = 100 mln PLN), wydatki niepodlegające refundacji związane z nowymi produkcjami audiowizualnymi oraz produkcje niekwalifikujące się do uzyskania wsparcia, dofinansowane w ramach działalności PISF. Łączna suma budżetów produkcji audiowizualnych planowanych do realizacji w Polsce z powodzeniem wypełnia założenia dotyczące dodatkowej produkcji.</p> <p>* W pierwszym roku działalności Funduszu: dochody budżetu państwa związane z wpływami z podatków oraz efektem mnożnikowym będą wyjątkowo niższe, co wynika bezpośrednio z faktu, że Fundusz rozpocznie swoją działalność operacyjną oraz faktyczne zawieranie umów dotyczących otrzymania wsparcia finansowego najwcześniej na początku 2 kwartału 2017 r. Wpływy z realizacji tych certyfikatów rozpoczną się w drugiej połowie 2017 r. i ciągnąć się będą w 2018 r. Szacunkowy zwrot do budżetu państwa w postaci podatków wynosi 35% wydatków związanych z dodatkową produkcją audiowizualną, natomiast efekt mnożnikowy = 2. (zgodnie z założeniami SPI-Olsberg). Wydatki od pierwszego roku będą na poziomie 104,5 mln PLN ze wzgl. na konieczność zbudowania koniecznej struktury oraz wprowadzenia w życie wszystkich potrzebnych procedur. Przewiduje się, że od szóstego roku działalności Funduszu ze względu na zwiększone potrzeby wydatki na funkcjonowanie powinny zostać podniesione do 106 mln PLN.</p> <p>Wg w/w raportu European Audiovisual Observatory z grudnia 2014 r. zwrot do budżetu państwa w Czechach z zainwestowanej 1 CZK wyniósł pomiędzy 1,5-1,65, na Węgrzech zwrot</p>											

ten wyniósł 1,25 HUF. We Francji na każde 1 euro zachęty finansowej zainwestowano w sektor dodatkowe 12,8 euro, z kolei w Wielkiej Brytanii każdy 1 funt zachęty finansowej (ulgi podatkowej) przyniósł 12 funtów wartości dodanej. Ważnym elementem przemawiającym za wprowadzeniem w/w wsparcia finansowego są także dane z węgierskiego ministerstwa kultury, wg którego dzięki funkcjonowaniu zachęt bezpośrednie koszty produkcji audiowizualnej wydatkowane na terytorium Węgier w latach 2013 - 2015 wyniosły: w 2013 - ok. 173 mln euro, 2014 - ok. 180 mln euro, 2015 - ok. 230 mln euro. Także najnowsze dane z Holandii potwierdzają skuteczność funkcjonowania systemu wsparcia finansowego, bowiem wg Holenderskiego Funduszu Filmowego powołany do życia w 2014 r. fundusz z zainwestowanych w okresie 1,5 roku 29,5 mln euro zdołał wygenerować na terytorium Holandii wydatki na produkcję audiowizualną w kwocie 139,3 mln euro, co stanowi mnożnik 4,83.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	-	x	x	x	x	x	
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	x	x	x	x	x	
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	
	(dodaj/usuń)	-						
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Zwiększenie obrotów firm, w tym większe przepływy pieniężne między różnymi podmiotami. Wzmocnienie konkurencyjności na rynku międzynarodowym, otwarcie rynku oraz transfer wiedzy i umiejętności, kreowanie nowych miejsc pracy, szczególnie dla osób młodych. Powstanie nowych podmiotów w kontekście dużych inwestycji w infrastrukturę audiowizualną.						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Zwiększenie obrotów firm, w tym większe przepływy pieniężne między różnymi podmiotami oraz inwestycje w nowe technologie związane także z innymi sektorami kreatywnymi. Wzmocnienie pozycji MŚP, ich silniejsza pozycja w rozmowach biznesowych, otwarcie rynku i transfer wiedzy i umiejętności, zwiększony dostęp do najnowszych technologii i innowacji związanych z produkcją audiowizualną, kreowanie nowych miejsc pracy, szczególnie dla osób młodych.						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Dostęp do szerszego katalogu tytułów oraz treści o wysokiej jakości, możliwość korzystania z oferty związanej z usługami turystyki filmowej, kreowanie nawyków uczestniczenia w kulturze i zapewnienie szerszego dostępu do utworów audiowizualnych o zasadniczym znaczeniu społecznonarodowym, wzmocnienie polskiej tożsamości kulturowej.						
	(dodaj/usuń)							
Niemierzalne	państwo	Wzrost tzw. soft power oraz skuteczne budowanie i wzmocnianie marki narodowej (national branding).						
	(dodaj/usuń)							

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń

Raport European Audiovisual Observatory z grudnia 2014 r. pt. „Impact analysis of fiscal incentive schemes supporting film and audiovisual production in Europe.”
 Raporty PWC z maja 2015 r.: “Dlaczego warto wspierać produkcje filmową w Polsce” i “Wsparcie podatkowe dla produkcji filmowej w Polsce.”

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegółowo w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:
--	---

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy
--	--

Komentarz:
 Projekt nakłada na podmioty prowadzące kina obowiązek przekazywania do PISF danych dotyczących o liczby widzów i liczby sprzedanych biletów na każdy wyświetlany film oraz danych dotyczących wpływów z wyświetlania reklam w kinach.

9. Wpływ na rynek pracy

Wprowadzenie ustawy doprowadzi do zwiększenia liczby produkcji filmowych w Polsce. Doprowadzi to do zwiększenia zatrudnienia i podniesienia kwalifikacji zawodowych, w szczególności w branży audiowizualnej.

10. Wpływ na pozostałe obszary

☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne:	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
--	--	---

Omówienie wpływu	Rozwój regionalnej infrastruktury audiowizualnej związanej z dodatkową produkcją. W kontekście demograficznym napływ profesjonalistów i rzemieślników, w tym powrót niektórych fachowców z zagranicy, którzy wyemigrowali w związku z brakiem perspektyw rozwoju zawodowego i niskimi płacami w branży. Na podstawie doświadczeń innych krajów (np. Kanady) można spodziewać się także większego popytu rynku pracy na rzemieślników (stolarze, malarze, krawcy itp.).
------------------	--

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Wejście w życie ustawy będzie oznaczać rozwiązanie problemów opisanych w punkcie 1.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ewaluacja projektu powinna zostać dokonana po 3 latach obowiązywania ustawy. Podczas jej dokonywania możliwe będzie przeanalizowanie jej wpływu na ilość produkcji filmowych tworzonych na terytorium Polski, wysokość budżetów tych produkcji, a co za tym idzie także zmianę środków, które na terytorium Polski są corocznie przeznaczane na produkcję filmową. Agregacja i analiza danych gromadzonych przez Polski Fundusz Audiowizualny pozwoli także na dokładne zbadanie wpływu środków finansowych związanych z produkcją audiowizualną do budżetu państwa oraz ocenę wpływu samego sektora audiowizualnego na rozwój gospodarczy kraju. Badania takie do tej pory nigdy nie były prowadzone.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Brak załączników.